

sen (Mølgaard-Nielsen) henvendte sig Gang paa Gang til mig. Han talte varmt og kraftigt sin Egn's Interesser, og det forstaaer jeg. Men det, at han saa ofte henvendte sig til mig, giver mig Haab om, at det ikke er udelukket, at han og jeg kan slutte et Jernbaneforlig, som baade Jyder og Sjællændere kan være tjente med. Jeg har aldrig — det siger jeg til det ærede Medlem — ønsket nogen Bane fra Ringsted gennem Horns Herred til Hillerød. Jeg vilde gerne, hvis vi ikke havde den nuværende Ordning, som jeg mener, vi maa fastholde, være med til at skaffe Horns Herred en bedre Trafikforbindelse, thi det er en Landsdel, som er overordentlig uheldigt stillet i saa Henseende. Men det ærede Medlem ved jo bedre end jeg, at den Bane, man fra alle Sider har anset for i høj Grad nødvendig og formaalstjellig — det sidste i alt Fald for Jydernes Vedkommende —, er Strækningen Ringsted—Næstved, en Forbindelse mellem Korsør-Banen og Sydbanen gennem det betydelige midtsjællandske Opland, som ogsaa er overordentlig uheldigt stillet med Hensyn til Kommunikationsmidler. Det ærede Medlem for Holstebro-Kredsen er naturligvis ikke i Tvivl om, at jeg ikke kan give min Tilslutning — det kræver han sikkert heller ikke, saaledes som jeg forstod ham — til Anlægget af en Bane fra Skern til Skive, som skulde gaa forud for den midtsjællandske Bane. Det vilde være noget for uretfærdigt, det kan jeg ikke. Men jeg vil foreslaa det ærede Medlem, at vi tager fat med fuld Kraft paa at bygge Skern—Videbæk-Statsbanestrækningen og Ringsted—Næstved-Statsbanestrækningen samtidig, og jeg giver det ærede Medlem, der henviste til tidligere Udtalelser af mig, fuld Ret i, at det er alt for smaa Bevillinger, der i Henhold til Loven af 1908 er anvendte og bliver anvendt til Fremme af disse store Projekter, som Rigsdagen enedes om at vedtage for 8 Aar siden. Der blev i 1908 af Rigsdagen bevilget 28 Mill. Kr. til nye Statsbaneanlæg, saaledes at der paa hvert Aars Finanslov skulde ydes 2½ Million. Vi var endogsaa i Udvalget enige om at kræve dette Beløb forhøjet. Vi stillede Forslag om 3 Millioner Kr., og der var Stemning i Folketinget derfor. Vi fik imidlertid Løfte om, at de 2½ Million, som blev bevilget ved Loven, nok skulde komme til Anvendelse. Men ærede Medlemmer ved, hvordan det er gaaet. Det ærede Medlem for Holstebro-Kredsen omtalte dette Forhold og nævnedes tidligere Udtalelser af mig om det samme

Spørgsmaal, derfor skal jeg ikke komme ind derpaa. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at hvis Loven var blevet overholdt, vilde i dette Øjeblik ikke alene Skern—Videbæk-Banen have været anlagt, men saa vilde der have været anvendt 4 Mill. Kr. til den midtsjællandske Banes Anlæg. Saaledes er Stillingen. Vi sjællandske Rigsdagsmænd ønsker ikke at gøre Uret mod Befolkningen paa Skern—Videbæk-Eggen. Vi har hele Tiden stillet os paa det Standpunkt at kræve Loven udført i Overensstemmelse med de Forudsætninger, der forelaa, da den blev givet, de Aftaler, der den Gang fandt Sted mellem Regering og Rigsdag. Som sagt, jeg nærer ikke ringe Haab om, at det ærede Medlem og jeg meget vel kan komme til en Forstaaelse, som man baade herovre og derovre kan være tjent med. Jeg har ikke ringe Tillid til det ærede Medlem med Hensyn til Afslutning af Jernbaneoverenskomster eller forlig; thi saa vidt mig bekendt er det rigtigt, hvad der hævdes — jeg havde ikke den Gang Sæde i Folketinget —, at det var det ærede Medlem, der bjærgede Holstebro—Herning-Banen og Viborg—Herning-Banen, den Gang vi herovre skulde have en bedre Dampfærgeforbindelse mellem Gedser og Warnemünde. Jeg tror derfor, at naar man indleder et Samarbejde med det ærede Medlem som Rigsdagsmand, kan man meget godt naa til et Resultat, hvor der tages Hensyn ogsaa til Sjælland, samtidig med at Jyderne i væsentlig Grad faar deres Ønsker opfyldt.

Maa jeg i øvrigt fremhæve, at naar jeg har gjort mig til Talsmand for særlig at fremme Anlægget af Statsbanestrækningen Ringsted—Næstved, har jeg ikke været ene derom. Under Jernbanelovens Behandling i 1908 stillede en æret Landstingsmand for 8. Kreds — jeg husker ikke Nummeret og maa derfor maaske nævne Navnet — Dalsgaard og daværende Landstingsmand Viljars Lunn Forslag om, at denne Bane skulde anlægges inden Udgangen af 1912, altsaa anlægges i Løbet af de første 3—4 Aar efter Lovens Vedtagelse. Dette Forslag blev nedstemt i Landstinget med 30 Stemmer mod 20, 3 Medlemmer svarede: Stemmer ikke. Det undrede mig unægtelig i Dag at høre det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) gaa saa voldsomt løs paa denne midtsjællandske Bane, thi netop hans Partifæller i Landstinget var den Gang overordentlig interesserede i dette Baneprojekts Gennemførelse ud fra helt andre Grunde end dem, der gjaldt for os, nemlig fordi man mente, at